

ای دلت منظرِ تجلّی شاه	دیدہات مرکزِ عروجِ نگاہ
ذرّہی مہرِ معنیات خورشید	پرتویی از جبینِ رازِ تو ماہ
در تماشایِ جلوہات شب و روز	چرخِ یک چشم از این سفید و سیاہ
باطنت، عشق را ہجومِ آباد	ظاہرت، حسن را تماشاگاہ
از تو جوشید معنیِ کونین	ہمچو تحقیق، از دلِ آگاہ
اہتزازِ دلت کند اقرار	کہ کشد خندہ از لبِ تو گواہ
درد در پردہ می‌کند انشا	ذوقِ گلِ کردنت بہ کسوتِ آہ
عرقی کز جبینت آرد شرم	ہم تو داری در انفعالِ شناہ
گہ خطایت غبارِ کلفتِ دل	گہ صوابت دلیلِ شکرِ اللہ
جرم، آن معنیئی کہ نپسندی	نیکی‌ات، آن حقیقتِ دلخواہ
ای معمّایِ ہردو عالم نام	ہمہ رازی ولی بہ این افواہ
کثرتی را کہ در نظر داری	نیست جز شوخیِ غبارِ نگاہ
قدم از خویش نانہادہ برون	ہست در خانہ عالمی گمراہ
عجزِ مَشْمُرِ شکستِ کارِ جہان	بی‌نیازی شکستہ است کلاہ
غیر، موجود نیست، غفلتِ توست	گر تو غافل شوی کہ راست گناہ؟
ای ہمہ جست‌وجو! بہ منزلِ خویش	نرسیدی و روز شد بیگاہ
من ہم از گفت‌وگویِ امکانی	مدتی چون تو داشتہم اکراہ
نالہ، یک عقده خاموشی می‌خواست	تا شود رشتہی تپش کوتاہ
از دبستانِ غلغلِ آفاق	بردہ بودم بہ جیبِ خویش پناہ
آخر از صفحہی یقین خواندم	معنیِ لالہ الالہ:

کہ جہان نیست جز تجلّی دوست
این من و ما، همان اضافتِ اوست

